

Глас на јавноста

Тисма

ВО ПРИЛЕП

УЧАСТОКОТ-МУЗЕЈ ОГРАБЕН?

На 11 октомври 2006 година е македонски народен празник. Во масмедиумите се зборува за настаните кои на тој датум, пред 65 години, се случија во Прилеп. Поретко, па би се рекло и срамежливо, се објавува дека уште на 25 јуни 1941 година првата антифашистичка пушка на Балканот ја испукал извесен Македонец, Козаров, во престрелка со бугарски полицајци. На "потрошувачите" на масмедиумите им се соопштува, или тие се потсетуваат на тоа како на 11 октомври 1941 година, неколку мали вооружени одделенија на зајакотот на силите на отпорот против окупацијата, извршиле акции во Прилеп со огнено оружје, со бомби и со диверзија врз електричните и телефонските линии. Групата која го нападнала Участокот (полициска станица), која служела како истражен затвор, го убила стражарот кој бил од Смилево, при што уште еднаш се извршил акт на Македонец против Македонец по силата на тугинци, кои ја предизвикаа македонската трагедија. Не е лесно, како на филм, да се убие човек: по нападот, партизанот кој го убил стражарот пред Участокот бил депримиран, го гризела совеста. На авторот на овие редови му се познати и други слични случаи на Македонци, кои окупацијата ги присили да се борат за ослободување на татковината.

По Втората светска војна Участокот беше претворен во музеј, исполнет со документи и изложени предмети. И се случи мистерија: денес "музејот" е речиси празен, запустен. Нема повеќе документи или, на пример, пиштоли и револвери за крадење. Кустосот, кој од осумдесеттите години на минатиот век е задолжен за овој музеј, го затекнал во сегашната состојба.

Инцидентно, со помош на

досега публикуваната литература, се дознава за случувањата во затворот, како и за Участокот, во центарот од градот, кој од нејасни причини бил урнат по војната, па сега на негово место има само една меморијална мермерна плоча. Во близина се наоѓа и куќата од д-р Шајкар, сега државна сопственост. Во таа зграда бугарските

фашистички власти ја инсталирале својата полиција. Едно од првите јуначки дела на командантот на таа полиција било прегазувањето со пајтон на еден наглов прилепчанец. Како што се дозна по војната, кога прилепчани можеа слободно да ги посетат визбата и дворот на куќата, во неа на тортура биле подложени уапсените, таму се

убивало со јаже околу вратот, со удари со чекан во пределот на срцето, живи ги закопувале, ги спречувале да спијат така што ги затворале во "долапи" свиткани "надве", ги посипувале со жешка и со студена вода. На корзото, ако им се допаднала некоја девојка, следниот ден агентите ја повикувале "на испитување", потоа ја силувале, по-

ради што некои девојки и се самоубиле. Како што изјавил еден бугарски офицер, решиле "да пијат македонска крв".

И таа зграда денес не е музеј. По прашањето на Учасотот, барем јавно, мистеријата сè уште не е расветлена: Што

се случило со изложените предмети и документи? Дали се извршила истрага за да се дознае каде денес се наоѓаат исчезнатите предмети? За овие прашања и за одговорите авторот на овие редови досега не слушнал ништо преку масмедиумите кои го

славеа 11 октомври. По една посета на странци на "музејот" во септември годинава, кустосот изјави дека не му е познато кога, како и каде се однесени спомнатите експонати.

Даниел Мелвил

ДЕЦЕНИСКА НЕОДГОВОРНОСТ

Албанската заедница има свои градоначалници, директори, амбасадори, заменици-министри, министри, два универзитети итн., но Џафери и Ахмети и другите албански политичари се крајно незадоволни од положбата и најавуваат радикални мерки.

А, во Владата, во Собранието веќе 15 години никако да има информација што е тоа што уште не го оствариле. Да се расправа за тоа дека Црвенковски, Бучковски, Груевски, Андов, Георгиевски и други тотално се неодговор-

ни да покренат расправа за да се обидат да го стигнат незадоволството.

Секој закон е добар ако се применува, од врвот до дното. Што со вишокот 50.000-60.000 буџетски корисници? Не по корупцијата, туку по изворот, монопол во сите области.

Молчине, а Џафери и Ахмети постојано со нови барања, кои ја уриваат унитарноста и граѓанското општество.

"Примопредавањето" Манасиевски-Еленовски, со присуство на фамилијата на Еленовски, беше толку топло,

пријатно и одговорно.

Дејтонскиот договор за Босна и Рамковниот договор за Македонија уништија унитарно и граѓанско општество.

Кога Македонците во Албанија, на Косово и оние кои живеат во другите соседни држави ќе ја почувствуваат моралната поддршка од матичната држава?

Дали Источна Македонија без вода, патишта и дампинг цени на земјоделски производи ќе стане како Мариово? Што со урнатото и безживотно село во Централна и во

Источна Македонија?

Албанците добија 4 помалку важни министерства што може да доведе до радикализација, кажа господинот Поповски. Сите добри работи од старата власт да се доградуваат, а не да се уриваат. За влез во Европската унија доволни се 51-60 проценти, а не 97 проценти.

Што со огромните долгови на граѓаните и институциите за вода, за електрична енергија и друго?

Војне Танески

ЗА СЛОБОДАРСКАТА БЕЛИЧИЦА

На крајот на септември во селото Беличица во преградите на питомата Бистра, Гостиварско, во организација на Сојузот на борците од Гостивар беше организирана посета на селото, а по повод 62-годишнината на крвавото злосторство извршено од страна на балистичките злосторници, на 19.9.1944 година, кога слободарската Беличица беше до темел запалена. Во таа нерамноправна борба за одбрана на селото на самото место загинале 19 партизани од Тетовскиот партизански одред, од вкупно триесетте партизани кои претходниот ден се сместиле во Беличица за да се одморат, наспроти 300 до заби вооружени балисти. Во нерамноправната борба биле убиени 17 мирни жители од селото и тоа сверски, масакрирани и живи запалени во куќите, а меѓу нив имало и деца и жени, и стари и млади,

и тоа само два месеца пред конечното ослободување на Македонија - 19 ноември 1944 година, кога беше ослободен и последниот град - Тетово.

Меѓу загинатите борци биле и двајца народни херои: Тодор Циповски-Мерџан и Гоце Стојчевски-Амбарче.

На комеморацијата, покрај претставниците на Сојузот на борците од Гостивар, Тетово, и од Републичкиот сојуз на борците на чело со претседателот Гавро Пановски, носител на Споменица 1941 година, со неговите соработници-претставници од селото, од Општината Маврово, Ростуше, како и прет-

ставници на политичките партии од Гостивар и организацијата, резервните воени старешини од Гостивар, чиј претседател одржа поздравна реч пред спомен-обележјата на патот Маврово-Дебар, и во селото Беличица, а по повод злосторничкиот настан пред 62 години да не се заборави тој непокор, и да служи како пример за идните генерации како се брани татковината.

Но, непријатно бев изненаден што овој настан не беше соодветно одбележан од печатените и од електронските медиуми од Гостивар, односно од неприсуството на нивните претставници и до-

писници, како и од претставниците од локалната самоуправа од Општина Гостивар, за жал, било и никогаш да не се повтори.

**Димитрија Брезовски,
Гостивар**

Рубриките ФОРУМ и ПИСМА ја отсликуваат нашата отвореност кон јавноста. Овде автентично објавуваме и текстови кои не се во согласност со нашата уредувачка политика.

